

El llenguatge

Ara i ara bé

(II)

Un altre punt que caldria plantejar-se en l'ús del mot ara amb valor conjuntiu —sol o reforçat amb l'adverbi bé és a dir, ara bé—, de què ens ocupàvem ahir, es el de la puntuació. Quin signe de puntuació cal escriure, després d'aquests termes? Una coma, dos punts, punt i coma? O bé és possible prescindir de tots? Ens els diversos exemples usats per Fabra que hem estudiat per a aquesta nota (i que, no podent reproduir, imitem més avall), ara precedeix sempre una coma i ara bé una coma o dos punts. No sembla, certament, que calgui considerar-ho com una norma absoluta, car sovint la puntuació és el reflex escrit —o el seu intent— de l'entonació imaginada per l'autor del text, o d'aquella part del significat encomanada als elements no pròpiament lingüístics del discurs. Però el que no sembla pas encertat és usar aquests termes enllaçant directament amb la resta del discurs, sense ni la pausa mínima que indica una simple coma, tal com hem vist en alguns exemples —amb el conjunt ara bé— d'altres autors que respectem però que en aquest cas no seguirem ni proposarem per a la imitació. D'altra banda, cal tenir en compte que aquesta pausa, a més d'ésser lògica, contribueix a marcar que ara no és pres com un mot temporal, o que ara bé no és la simple coincidència d'un adverbi de temps i un altre de manera, com seria el cas de l'oració següent: He tret molts diners a la rifa. Ara bé podrà pagar tots els deutes. Heus ací alguns exemples de l'ús de ara i ara bé: Es molt poc sociable. Ara, que, si necessites un favor, te'l farà. —Havent-hi, com hi ha, una ortografia fixada i acceptada, el que cal és aprendre-la. Ara, és clar que hi pot haver qui desitgi saber els criteris que han presidit aquesta fixació.

En aquesta oració l'adjectiu és un complement predicatiu del subjecte. Ara bé, aquest adjectiu predicatiu pot esdevenir un element essencial del predicat.

Aquestes circumstàncies van tenir unes afectes funestes. Ara bé: quan es produeixen circumstàncies d'aquesta mena es l'ocasio de desemballejar-se de col·laboradors nericacacs.

Albert Jane